

„Piaristák – továbbadni az életet!” A piarista hivatás évének megnyitása

*A piarista rend minden tagjának,
mindnyájatoknak, akik osztoztok Kalazancius karizmájában és küldetésében,
mindnyájatoknak, akik részesei vagytok intézményeinknek és jelenléteinknek,
és mindenekelőtt nektek, akik közöttünk növekedtek, s a kiteljesült életet keressétek*

Kedves Testvéreim és Barátaim!

Ezen rövid levéllel, mely a piarista rend minden szegletébe megérkezik, **megnyitom a PIARISTA HIVATÁS ÉVÉT**, a „Piaristák – továbbadni az életet!” mottóval.

2012-ben, konkrétan május 31-én lesz 400 éve annak, hogy *Glicerio Landriani*, egy lelkes, maradéktalan és reményteljes önátadásra készülő fiatal, belépett a piarista rendbe, Kalazancius születőfélben lévő vállalkozásába. Zörgetett az ingyenes iskolát fenntartó közösség kapuján, mert lenyűgözte őt a piaristák projektje, s így ő lett az első fiatal, aki szerzetesi fogalmát Kalazancius atyánk kezébe tette le.

Hálával, ugyanakkor reménnyel állapíthatjuk meg: **Kalazancius kezdettől fogva hívta a fiatalokat, hogy elköteleződjenek ezen új vállalkozás mellett.** A piarista rend nem más, mint a Glicerióhoz hasonló több ezernyi fiatal nagylelkű és elkötelezett döntéseinek gyümölcse. Az elmúlt négyszáz évben ez az életáramlás a világ számos helyén megismétlődött, és így kialakult egy *életláncolat*, a küldetésnek, nevelési kezdeményezéseknek, pasztorális programoknak, az evangélium hirdetésének, a társadalom átalakításának láncolata, amely végeredményben Isten országának *továbbítása* a gyerekeknek, a fiataloknak és a szegényeknek. Ez Kalazancius álma, amelynek mindnyájan részesei vagyunk. Ez az oka ennek a január elsejével, Szűz Máriának, Isten anyjának oltalma alatt kezdődő *hivatásévnek*.

Ma is – miként mindig – feltétlenül szükséges, hogy *megszólítsunk, hívjunk, befogadjunk és kísérvjünk fiatalokat* s bármilyen korú embereket, hogy végigjárjanak egy olyan fejlődési utat, mely lehetővé teszi, hogy egykor piarista szerzetesek és papok legyenek. Így volt ez kezdetől fogva, és így lesz ez a jövőben is. A piarista rend, a Kalazancius körül kialakuló család és az általa elindított nevelési projekt továbbra is szenvedélyes döntések, Istenben bízó elhatározások, nagylelkű önátadások, igényes, széles látókörű élettervek gyümölcse.

Ugyanakkor ma is dolgoznunk kell azon, hogy ez az életáramlás továbbra is működjön. Minden csoport, minden vállalkozás, a mi rendünk is, piarista testvériség, az iskoláink, a különféle intézményeink és jelenléteink – mind dolgoznak az *elsődleges fontosságú értékeikért*, ha ezeket az értékeket tényleg az első helyre teszik. Ha valami nagyon fontos, akkor azt nem hagyja az ember a rögtönzésre, az elkoptató rutinra, hanem *szisztematikusan dolgozik rajta*, erőfeszítéseket tesz, és reméli, hogy majd eléri azt. Nos, ugyanezt kell tennünk ezen az oly sajátos területen, mint a *piarista hivatás vállalására, a piarista szerzetesi és papi életre való meghívás*.

CASA GENERALIZIA DEI PADRI SCOLOPI

A piarista rendben mindenhol, minden területi egységben szükség van arra, hogy újfent végiggondoljuk a fiatalokat megszólító képességünket, szükség van arra, hogy újult erővel hívjuk a fiatalokat arra az élethivatásra, amelyet az Úr Jézus mutatott Kalazanciusnak. Nagyobb odafigyeléssel és erőbedobással kell dolgoznunk azon, hogy egy fiatal, aki Jézust akarja követni, képes legyen úgy tervezni teljes kibontakozásra vágyó énjét, hogy *egész életét* (az egészsét!), minden idejét (mindet!) és minden erejét (mindet!) arra szánja, hogy *másoknak* is lehetővé tegye az *életet*, piarista papként a gyerekek, a fiatalok és a szegények körében.

Ezért hirdetem most meg a **PIARISTA HIVATÁS ÉVÉT** az egész rendben és mindnyájatok számára, akik részt vesztek ebben a kezdeményezésben. Azzal a meggyőződéssel hirdetem meg, hogy az eddiginél jobban is tudjuk csinálni a dolgokat, és úgy vélem, ha közös elhatározással és egyszerre csináljuk, az mindnyájunkat segít. Am mindenekelőtt azért hirdetem meg, mert mindnyájunknak szükségünk van piarista papokra, de főleg a gyerekeknek, a fiataloknak és a szegényeknek van szükségük rájuk. Amikor kitaláltuk ezt a „hivatásévet”, nemcsak a piarista rendre gondoltunk. A gyerekek és a fiatalok, különösen is a szegények azok, akiknek szükségük van új piarista szerzetesekre, olyanokra, akik maradéktalanul és nagylelkűen nekik szentelik önmagukat. **Ezt a hivatásévet az ő nevükben, mindazon gyerekek és fiatalok nevében hirdetem meg**, akik Kalazanci Szent József fiainak közvetlen nevelői jelenlétére vágnak, azt várják és igénylik. Ők azok, akik hívnak benneteket, reménnyel és elköteleződéssel.

Dolgozzunk lelkesen, és buzgón vegyünk részt minden erre az évre szervezett programon, annak tudatában, hogy *életet adunk tovább*, és képesek vagyunk a piarista hivatásra kedvet ébreszteni, azt javasolni, felismerni és növekedésében kísérni. Ez a hivatásév figyelemztet mindnyájunkat a rend iránti közös felelősségünkre is: *mindnyájunk feladata, hogy építsük a piarista rendet, bárcsak Kalazancius szenvedélyes szeretetével és odaadásával építenénk!* Hadd hívjon ő bennünket, s tegyük magunkévá meggyőződését művének, a piarista rendnek jövőjéről: „Ebből még az is következik, hogy ezt a művet bővíteni és terjeszteni kell; hiszen annyi ember ínsége, vágya és esdeklése igényli. S ez nem valósítható meg sok munkás nélkül, méghozzá nagylelkű és különlegesen erre a feladatra hivatott férfiak nélkül” (Emlékirat Michelangelo Tonti bíborosnak, 24).

Imádkozzunk az Úrhoz, hogy küldjön munkásokat aratásába. Az ima átalakítja szívünket, és Isten szívéhez vezet közelebb minket. Kérjük mennyei Atyánkat, hogy küldjön nagylelkű fiatalokat, akik arra vágnak, hogy piarista szerzetesként neki adják életüket. Kérjük az Atyát: segítsen mindnyájunkat együttműködni Vele - osztozva az ő gyerekek és fiatalok iránti szeretetében - a piarista hivatásokért végzett munkájában.

A **PIARISTA HIVATÁS ÉVÉT** tehát ezennel megnyitom, s bár be se záródna soha.
Róma, a piarista rend szülőháza, 2012. január 1.

Ricardo Querol Sch. P.
generálisi titkár

Pedro Aguado Sch. P.
generális atya